

paa Landbrugsministeriets Budget staa opført 55,000 Kr. til Fiskerikontrol i Færvandene indenfor Skagen. Disse 55,000 Kr. betales af Landbrugsministeriet til Marine ministeriet, og Marineministeriet har haft 4 Skibe gaaende for at udøve denne Kontrol. Vi have ikke medtaget dette Beløb, men det er aldeles urimeligt, at denne Kontrol er saa dyr, den kunde sikkert udføres langt billigere, hvis man benyttede andre Fartøjer end Marinens. Der er ingen Mening i at have et Marinefartøj med en Besætning paa 27 Mand gaaende for at maale, hvor lang en Rødspøtte er, dertil behøvedes der ikke saa mange Folk. Der kunde som sagt spares et betydeligt Beløb der, men disse 55,000 Kr. have vi ikke medtaget, fordi vi have villet holde os paa den sikre Side.

Vi kunde ogsaa med Rette have medtaget det meget store Beløb paa 11 Mill. Kr., der nu anvendes til Statsgældens Forrentning, fordi den Statsgæld, vi have, skyldes Militærvæsenet. Havde vi ikke haft dette Militærvæsen, der har slugt saa uhyre Beløb af Statsindtægterne, havde vi den Dag i Dag ikke behøvet at have en eneste Øre i Statsgæld. Men heller ikke dette Beløb er medtaget, saa vi kunde med god Ret have opstillet Militærudgifterne med et meget højere Beløb, end sket er. Vi have endvidere fradraget et Beløb paa Tillægsbevillingsloven af 1,900,000 Kr., fordi det er Genbevillinger, der ere bevilgede paa tidligere Finanslove, og vi netop ikke have villet medtage andet end det, som er bevilget paa indeværende Finanslov og Tillægsbevillingslov. Nej, den Opgørelse, her staaer, er sikker og god nok, den ærede Ordfører vil ikke kunne rokke ved disse Tal. Jeg vilde ønske, at denne Opgørelse maatte blive kendt af hele det danske Folk, og jeg skal gøre mit til, at dette sker.

Disse store Tal: Under Højrestyret 19 Mill. og under det saakaldte Systemskifte 38 Mill. Kr., udtrykke klarere og tydeligere, end mange andre Ord kunde gøre det, den Kærlighed og Trofasthed, hvormed Venstre har fulgt sit Program, Venstre, der i mange Aar har kæmpet ude over hele Landet mod Militærudgifterne og krævet dem nedsatte, Venstre, som slog Højre i den ene Valgkreds efter den anden og drev dem ud næsten alle Vegne, saa der ikke sad mere end 7—8 Mand tilbage. Man skulde have tænkt sig, at naar Venstre en Gang kom til Magten som ærlige og vederhæftige Folk, Mænd, man kunde stole paa, og som vilde lade Handling følge paa

deres mange Ord og Løfter i Programmer, paa Valgtribuner og mange andre Steder, vilde man faa Nedgang i Militærudgifterne. Ja Tallene 19 og 38 vidne om, hvad vi have haft ud af Venstres Styre paa dette Omraade, de vidne om den Ærlighed og Troskab, hvormed de Herrer have søgt at gennemføre de mange Løfter, de have givet Vælgerne.

Jeg forstaaer ikke, hvorfor man skal have det Hastværk med at gennemføre Forsvarslovene. Der er givet Respit med mange af disse Love, f. Eks. Befæstningsloven, om hvilken der staaer, at den skal gennemføres i Løbet af 8 Aar. Men man ser den ene Millionbevilling komme frem efter den anden, og det har svært Hastværk med at faa bygget disse Fæstninger og Forter rundt omkring. Man siger: Den, som tror, haster ikke. Hvis det Ord er sandt, har Ministeriet ingen Tro eller i hvert Fald ikke megen Tro. Der er navnlig en Ting, Regeringen ikke tror paa, nemlig sin egen Levedygtighed. Regeringen har sikkert selv Følelsen af, at dette gaar ikke i Længden, og at der vil rejse sig en kraftig Reaktion mod den Militærrus, som det danske Folk befinder sig i for Tiden, og rejse sig en Modstand saa stærk, at de Herrer allerede nu føle Grunden vakle under sig. Derfor skulde de skynde sig for i Jag og Hast at faa alt dette gennemført og faa saa mange Millioner givet ud som muligt, for de vide, at den Dag, de komme til at vige Magten, ville disse Bevillinger ikke blive gennemførte, saa vilde man sikkert, inden man gik til at give disse Bevillinger, undersøge, om man havde Raad til det, om vi kunde skaffe Pengene dertil.

Jeg beklager den højtærede Finansminister. Det er en streng Herre, han har i den højtærede Konseilspræsident. Jeg tænker, at der vist stadig er Kiv mellem de to om Pengesager. Det er vel næsten som i mangt et Ægteskab, at det, som giver Anledning til mest Kiv og Strid, er Pengesager, Pengesorger, navnlig naar Konen har flotte Vaner og stadig giver Penge ud, medens Manden skal skaffe dem til Veje og har uhyre Besvær dermed og ikke ved sine levende Raad, hvor han skal faa dem fra. Jeg tænker, at Forholdet mellem den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister er et lignende. Konseilspræsidenten er den, der flot øser Pengene ud, og Finansministeren er den, der skal skaffe dem til Veje, han maa ud at laane, sætte Pant, lave nye Skatter, nye Indtægter, Pengene skulde skaffes frem, hvordan han saa kan bære sig ad. Jeg